

ste, gospod Dimic! s priliko Švajce jo napak zadeli, marveč — ne hoté — vodo na mlin naš napeljavali.

Da bi nam rojaki „Kranjci“ saj tako pošteni bili kakor je pl. Blagotinšek-Kaisersfeld svojim Štajarskim! Čemu nam zmiraj na uho trobite, da ste skrbni za višo kulturo našo, za naš viši duševni in materijalni blagor? Saj to ni res, in zato Vam Vaše „ljubeznivosti“ nihče ne verjame.

Pl. Blagotinšek je 10. dec. 1866. l. v adresini debati štajarskega deželnega zbora odkritosrčno povedal, kaj hočejo Nemci in taki, ki se za Nemce delate. Kar naravnost je rekel: „V tej Avstriji gré nam Nemcem prvo mesto. (Tedaj: „mi smo mi!“) Meni ni nobena država znana, da ne bi imela národnih voditeljev, in to voditeljstvo, saj ta kraj Litave, gré nam Nemcem. (Tedaj spet isti refrên: „mi smo mi!“) Če ni Avstrija taka, naj razpade; hladne krvi bomo gledali razpad; pa kaj pravim: še veseli ga bomo!“ — To so vendar odkritosrčne besede; tû saj usta to govore, po čemur srcé hrepení! Ljubljanski „Tagblattovci“ pa se hlinijo kakor da bi jim ne bilo za: „mi smo mi“, ampak kakor grlice nam krulijo: „slovenski narod! bodi pameten, bodi naš! zataji svoje národne pravice in sleci svojo kmečko suktnjo, obleci frak in postavi cilindar na glavo, potem boš, kakor smo mi; boš hodil v nemško gledišče in z nami ploskal, ko bode šaljivec Müller „Mühlfeldu“ glorijsko pel, „kutarje“ pa zasmehoval! „Kikeriki“ bo tvoje berilo, ne pa tercijska „Danica“ in namesti neotesanih „Novic“ boš bral naš „Tagblatt“, ki je najbolj fina roba vse ljubljanske inteligencije!“

To je tedaj veliki razloček med štajarskimi voditelji nemške stranke in pa med kranjskimi. Uni odkritosrčno svoj „mi smo mi!“ razglašajo svetu, — kranjski jo drugače godejo. Zato pa tudi ni čuda, da so si večkrat navskriž ti moške, in tako tudi o zadevah zedinjenja Slovencev. V ljublj. „konstit. društvu“ sta Dimic in Dežman povdarjala, da Kranjcem ne bi bilo na korist, ako se združijo z drugimi Slovenci; štajarski deželni odbor, ki je razposlal podučno brošuro po svoji deželi, pa nasproti trdi, da bi štajarskim Slovencem ne kazalo zediniti se s Kranjci. Tû se vidi, da vsak drugače gode na svoje gosle: Dimičev in Dežmanov bas drugače in štajarski odbor spet drugače. Taki godci pa so le škripači — pravo harmonijo dá le soglasni glas in to je glas slovenskega naroda, ki poje Vodnikovo: „Od nekdanj stanuje“...

Al nikar ne mislite „Tagblattovci“, da že jutri ali pojutranjem hočejo eno deželno poglavarstvo, en deželen zbor imeti Slovenci, — Slovenci vejo, da se zgodovina ne dela na vrat na nos. Saj pred malo leti še od Slovencev niste hoteli vedeti nič, kakor od Rusinov ne, o katerih so rekli, da jih je Stadion še le „ustvaril“, tudi od vojvodine srbske, ki jo je Bach „naredil“ itd., in vendar dandanes v državnem zboru celó „Pressa“ vsaki dan pozna „die Polen, Slovenen und Tiroler“, in narodna večina v ljubljanskem deželnem zboru letos ni potrebovala več nemškega jezika, pa vam vendar nobene besede ni na dolgu ostala. Vemo, da ste debelo gledali, kako so se nenadoma spolnile Koseskove besede od 1845. leta

„Krasno bo sad slovenske reči ob uri dozorel“ in tako debelo gledate tudi zdaj, ko čujete besedo „Slovenijo“ — „megleno“ idejo kakor pravite: vendar to lažite se: iz megle pride dež, iz dežja, ako pade na rodovitno mirno zemljo, pa seme obrodi sad. Zasmehujte, črnite, v blato teptajte, saj vemo, da je smeh le vaša notranja togota, blato le črn žolc, — al mi zaupamo, da pravična Avstrija ne bo dala, da bi vam obveljala Blagotinškova: „mi smo mi“, ampak da tudi

nam Slovencem obveljajo vse narodne pravice, in kadar pridemo do teh, takrat smo dosegli, kar je naše, če tudi ostanemo kakor smo dozdej, kajti potem ne bode treba Slovencem se boriti za narodno svojo pravo. Takrat bode Avstrija Dimičeva Švajca!

Zdaj pa je — kakor je Šuzelka v „Reformi“ prav tehtno rekel — zdaj je ideja „zedinjenja Slovencev“ tukaj, in ne bode več zginila iz dnevnega reda ustavne Avstrije.

Dopisi.

Iz Črnomlja 14. nov. (Zbor podružnice kmetijske družbe.) C. k. kmetijska družba vojvodine kranjske je v občnem zboru 8. maja 1867. leta odobrila nova pravila, ktera je tudi c. k. vlada potrdila. Vsled teh pravil §. 31. sme kmetijska družba ustanoviti podružnic kolikor hoče. Ker je pa mislila, da so bile do zdaj podružnice za prevelike okraje osnovane, da je udom ali oviralo, ali celó nemogoče delalo udeleževati se zborov, zatoraj si želi, da bi se več manjših podružnic osnovalo.

Podružnica v Beli Kranji je imela zategadel 10. dne t. m. zbor v Gradacu blizo Črnomlja pri vrlem g. Homaču, načelniku podružničinem. Tukaj so se posvetovali: ali bi bilo bolje, da se v Beli Kranji več podružnic osnuje, ali ne. Eni gospodje so nasvetovali, da bi se napravili dve podružnici, ena za Metliko, ena za Črnomelj; drugi so trdili, da bi to ne bilo dobro, ker je zdaj malo družbenikov, in bi se še ti razcepili. Sklenilo se je tedaj, da ostane za en čas le ena podružnica, in ko si več družbenikov pridobi, razdeli naj se v dve ali tri podružnice. Da se bodo pa družbeniki lože zborov udeleževali, bode zbor enkrat v Metliki, enkrat v Črnomlju. Sklenili so, da bodo dali vselej po sv. maši pred cerkvijo oznaniti, kdaj in kje bo zbor, in da povabijo tudi kmete k zboru, ki niso družbeniki. — To je prav dobro! — Veliko kmetov bo prišlo pogledat in poslušat že iz radovednosti, in ko bodo videli, da se pri tacih zborih res kaj koristnega naučé, pristopilo jih bo potem več k družbi, posebno ker je podružnica obljubila, da bo pogosto podruženske zборе sklicovala in da bodo vselej eni družbeniki govorili o kakošnem razdelku umnega kmetovanja, na pr. o oranji, o setvi, o živinoreji, o sadje-reji, o gozdarstvu itd. (Dobro!) Ako se bo to res tako očitno izvrševalo, dobili bodo kmetje do takih zborov veselje in upanje; do zdaj pa še malo kateri kmet za to družbo vé.

Prosila je pa tudi podružnica, da bi c. kr. kmetijska družba kmete le za pol plače za družbenike sprejemala in jim diplome zastonj dajala, saj kmet že tako komaj izhaja; take pa, ki imajo že kako posebno zaslugó, naj bi jemala čisto zastonj, kakor tudi učitelje, ker se ti že tako zeló ubijajo s podučevanjem o kmetijstvu, ali saj za znižan znesek.

Pogovarjali so se potem nekaj o reji ovác, in družbeniki so splošno željo izrekli, da bi c. k. kmetijska družba kaka dva ovna in ar ovác v te kraje poslala pod takim pogojem, kakor se bodo biki razpošljali. Po teh krajih je dovolj paše za ovce. Kmetje imajo tudi po veliko ovác, a le majhnega, slabega plemena. Se vé da potrebujejo beli Kranjci le bele ovce.

Govorilo se je tudi o gozdih, kako so tukaj zapuščeni. Kmet poseka, kar mu je bolj pri rokah. Imajo gozde brez lesa. Ako kdo kaj lesa za poslopja rabi, prisilen je v druge kraje ga iskat iti. Da bi pa vsak ne sekal, kjer in kar bi hotel, prosi podružnica, naj bi se tudi na Kranjskem gozdni čuvaji osnovali, kakor na spodnjem Štajarskem. Skrbelo naj bi se tudi, da se nova drevesa zasajajo.

Najbolj so se pa vneli pri pogovorih o pokončevanju tičev. Te uboge, koristne živalce, ki celo naravo tako oživljajo, zatirajo otroci in odrasčeni ljudje; posebno senice (na Gorenškem jim pravijo tudi „mandeljci“), ki so najbolj sadnim drevesom koristne, lovijo še najbolj. Na Gorenškem jih hodijo o jeseni ob nedeljah in praznikih, pa še tudi ob delavnikih mladi in stari loviti, in jih eden po 100 do 200 vjame. Koliko jih tedaj samo Gorenci pokončajo! Gosp. predsednik A. Homač je še rekel, da si je nekako reč omislil, — ne vem več, kako jo je imenoval — s katero bo tičice še privajal. Ker koristi tičev ne more nihče tajiti, izrekel je tedaj zbor splošno željo, naj se zatre, da bo skrbela zoper zatiranje tičev politična gosposka, duhovščina in učitelji, da naj politična gosposka to tudi pred cerkvijo spomlad okliče, da se mladi tički ne bodo iz gnjezd jemali. Ne škodvalo bi pa tudi ne, ako bi se tudi lovcem prepovedovalo tice streljati. Dobro!

Zbor je tudi še enkrat poprosil, da bi bili kmetje prisiljeni svoja poslopja in svojo živino zavarovati ali asekurirati, naj bi se zategadel odstotki ponižali, družba bi potem takem nič ne zgubila, in plačila za zavarovanje naj bi se pri občinski prikladi pobirala.

Dva kmeta iz Semiča, ki sta se tega zbora tudi vdeležila, prosila sta, da bi podružnica kmete navduševala, da bi si kamenje z njiv spravljali; rekla sta: saj smo vsi krepkih rok, to delo nam ne bo pretežavno.

Govorili so še tudi vmes o sadjereji, in splošna želja je bila, da bi vsaka šola saden vrtimela, da bi se šolarji sadjereje tudi praktično učili. Temu se pa večina kmetov ustavlja. Oni hvalijo dobro delo, a podučevati se ne dajo, in ovirajo še celo ta poduk pri otrocih. Komenda nemškega reda je pripustila črnomaljski glavni šoli lep prostor v prav pripravnem kraju za sadni vrt, družega ni potreba, ko ograditi ga, in za to bi dala vsaka hiša le pet krajcarjev za vse čase. Pa kaj so soseske odgovorile —? „To so limanice za nov davek! Mi ne potrebujemo nobenega vrta. Mi bomo svoje otroke sami o sadjereji podučevali.“ Tukaj so ljudje še od starih časov tako oplašeni, da sami sebi nič ne zaupajo.

Na zadnje je bila nova volitev. Za načelnika je bil izvoljen že zgoraj imenovani, marljivi gosp. A. Homač, ki posebno pohvalo o kmetijstvu zasluži, ker njegovo polje, njegova živina in njegova vrtna šola je vsem za zgled. Njegov namestnik je dobro znani gosp. J. Kapelle iz Metlike. Za odbornike so voljeni gosp. dr. J. Pestotnik, c. k. okrajni zdravnik v Črnomlju, prečastiti gospodje A. Reš, župnik v Metliki, D. Trček, župnik iz Podzemlj, in J. Skofec, župnik na Suhori, — Po končanem delu je gostoljubni gosp. Homač vse h kosilu povabil in jim izvrstno postregel. Vsi so se radovali, še unema kmetoma se je na obrazu bralo, da so jim takošni zbori vseč. *)

J. Juvan.

Iz Postojne 16. nov. — K „besedi“, ki bo na večer nedelje 22. dne novembra t. l. v čitalnici naši, prijatelje uljudno vabi odbor.

Iz Šneberij. O. (Po naključbi zakasnjeno.) Kakor je sicer po svetu navada, je dozdej tudi tukaj pri nas taka bila, da so se ljudje pri cerkvenem žegnanju enmalo poveselili, in da je tu ali tam kak škripač ka-

*) Le takih podružnic veliko, in kmetijstvo bode napredovalo, da bode veselje! Vidi se pa iz besed zaradi šolske drevesnice, kako globoke korenine nezaupljivosti je zagnalo nekdanje vladanje povsod, da se kmetje povsod bojé novega davka. Potem pa naj bi kmetijske družbe čudeže delale o napredku kmetijstva! Prav iz srca želimo in tudi upamo, da umni kmetje naši zaupajo družbi kmetijski, da ona dela le na to, da bi si kmetovalci pomnožili svoje prihodke, a ne na to, da bi se jim davki povikšali ali novi nalagali. Da se tedaj kmetom preženó krive misli, treba je poduka, vsestranskega poduka. Vred.

košno zagodel. Naš župan pa tega ne dovoli, če se tudi za dovoljenje godbe prosi. Ko je pri zadnjem žegnanju tu ali tam kak škripač zagodel, se nam je vsem oštirjem kazni naložila. Ne vemo zakaj? in kam ta denar pride? Naj bi župan komarjev ne lovil, kamel pa spušal! O da bi skoraj kak tak prerok na svet prišel kakor je bil Mojzes, da bi postave na kamenene table zapisal, da ne bi se pregibala tukaj tako, tam pa drugač! *)

Iz Brezovice. Ker pri nas nekteri napačno razlagajo dopis v 45. listu „Novic“ in mislijo, da ga je eden izmed naju pisal, prosiva sl. vredništvo, naj reče: ali je to res ali ne? **)

Matija Remškar. Janez Kremžar.

Iz Ljubljane. V nedeljo je imel odbor kmetijske družbe sejo, da je pregledal za veliki zbor došle predloge. Prihodnjo sredo, 24. dne t. m. je veliki zbor; obravnave so važne, vzlasi zaradi osnove novih podružnic, zastran ustanovila, kako in kje naj se živinske premije v denarjih delijo, — kako denarna podpora vinorejcem dá in tako več družih važnih reči v „Oglasniku“ naznanjenih, zavoljo katerih je vredno, da tudi iz dežele pride veliko udov v zbor, kajti več oči več vidi, da se pravo sklene. Dr. Costa, v pondeljek iz Dunaja prišedši, bode poročal o sklepih kmetijskega zbora dunajskega. — Zborovanje je očitno, in vsak drug posestnik, ki ni še ud, lahko pride poslušat.

— Živinorejcem našim moremo naznaniti, da v g. Kozlerjevi pivarnici v Ljubljani se zdaj spet dobivajo tropine, ki so izvrstna tečna piča za govejo živino, in sicer po 40 kr. cent.

— Poslednji odbor društva za brambo narodnih pravic je sprejel spet 39 udov iz dežele.

— Neprecenljivi naš Koseski zopet dela na veselje in slavo domovini naši, ki je mnogo časa milo pogrešala njegovih umotvorov. „Novicam“ je poslal petero Puškinovih pesmi, ki jih je iz ruskega svobodno prestavil v slovenski jezik, „Matica“ pa do velike noči dobí veliko zbirko njegovih ne še natisnjenih pesmi in pa popolnoma izdelano tragedijo „Mesinsko nevesto.“ Vroče želje tedaj, da bi Matica izdala poezije Koseskove, bodo se spolnile.

— Dobrotljivi namen nekoliko ubozih šolskih otrok oskrbeti z zimsko obleko dobiva od več strani radovoljno podporo v denarjih in blagu. Prihodnjo nedeljo pa se pričakuje še posebno zdaten prihodek po veliki „besedi“, ki se v ta namen napravi v čitalnični dvorani. Danes še ne moremo programa na drobno povedati, al zagotoviti moremo vsacega, da se ne bode kesal, kdor pride k tej veselici. Častita gospá je slo-

*) Vredništvo nikakor ni za to vneto, da bi se cerkvene slovesnosti po „škripačih“ povzdigovali; vendar je vzelo ta dopis v svoj list, da g. župan očitno podučí dopisnika, zakaj zabranjuje godce. Čeravno „škripač“ sam na sebi ni nikakoršna pošast, utegnejo vendar tehtni vzroki biti, da župan, kteremu gré skrb za нравni red, škripanja ne dovoli. Kader drug družega podučimo, se poravnajo stvari z lepo in brez zamere. Tako tudi v tem primerljeji. V tem pa smo z dopisnikom — vendar ne zavolj „godcev“, ampak zavolj družih važnih stvari — ene želje: naj bi se pač vse postave, ki se dajajo, zapisovale na kamenene table, da ne bi se pregibavale tu tako, drugej drugač. Al žalibog! — da Mojzsov ni!

Vred.

**) Prav radi resnico rečemo, da oni dopis, ki se spreha edino le o narodnih zadevah in o g. županu nič družega ne pravi, kakor to, da ne stoji na narodni strani, kakor bi želeli bilo od vsacega naših županov, da brez daljnega pričkanja zvnaj deželnega zbora in v deželnem zboru pridemo do narodnih pravic, ni od nobenega izmed Vaju. Vred.

žila krasen prolog in ga bode sama govorila; druge častite gospé in gospodičine bodo pristopile s petjem, godbo in glediščino igro, ki jo dramatično društvo daruje blagemu namenu pod imenom „Zakonske nadloge“; pomagal bode tudi zbor čitalničnih gospodov pevcev (Primorske narodne pesmi), in po blagem dovoljenji gospoda polkovnika c. k. polka baron Huynovega bode godla c. k. muzična kapéla. Vstopnina je 50 kr. Vstop je vsacemu prost.

— Prvi „sokolski večer“ v gostilnici „pri Slonu“ preteklo soboto je bil prav prijeten; pelo se je, govorilo in bralo na veselje obilo zbranih gostov. V soboto je druga veselica.

— (Marckwort v Ljubljani in ljubljanski liberalci. Vprašanje.) Ko smo v „Laibacherici“, „Tagblattu“ in v posebnem oznanilu in vabilu, ktero so izdali in po mestu trosili „einige Freunde der Freiheit“ itd., brali novico, da bode hanoveranski učenjak Marckwort (menda prav tisti, ktereга Nemci v Stainz-u blizo Gradca niso bili nič kaj prijazno sprejeli?) tudi v Ljubljani in sicer na strelišču imel dva govora o „zgodovini kulture“, mislili smo, da bota kulturonosna časnika ljubljanska na dolgo in široko sporočala o ogromni udeležbi Ljubljančanov pri tej „besedi“ in da bota visoko učenost tega kulturonosnega misijonarja priporočala Slovencem. Toda jako smo se motili, kajti ne besedice dosedaj nista črhnila o pričakovanem „Époche machenden“ vspehu. Vgibali in vgibali smo, kaj neki je vzrok tej molčečnosti, a do danes ni se nam hotelo posrečiti, da bi ga bili uganili; zato prosimo, da bi nam „Novice“, katerim je morda kaj več znano, odgovorile na ta-le vprašanja: Kaj je bil namen prihoda Marckwortovemu? Kdo ga je klical v Ljubljano? Kakošen vspeh so imeli njegovi govori? Kolika je bila udeležba pri njih? Zakaj ljublj. kulturonosci tako tiho molčijo v teh govorih?

Mnogo mestjanov ljubljanskih.

Odgovori vredništva. Tudi mi smo vsak dan pričakovali, da bode zlasti širokoustni „Tagblatt“, ki še mirni celici naših frančiškanov ne daje miru, se pobahal, na kaka rodovitna tla pada njegovo seme. Al — „Tagblatt“ molči! Naj tedaj povemo, kar mi vemo. Namen prihoda tudi nam ni znan; slišali smo sicer govoriti, da je bil nekako „officiozen“, češ, da bi pot pripravljajl verskim načelom novega časa, vsled kterih ni gledati na to, kaj kdo veruje, da le npravno živi. — Klicala ga je brž ko ne tista peščica ljudi, ki je lani „osvečavo“ ongavila v Ljubljani. — Ko je govoril o papeštvu in duhovščini, slišati je bilo nekoliko dobroklicev, toda jako zmerno so se glasili, menda zato, ker ni udrihal tako, kakor bi bili nekteri radi slišali; pri drugih točkah je vladala tišina. — Udeležba je bila zelo mlačna, število poslušalcev bilo je majhno, kakih 60—70 oseb, pri drugem govoru še celó prvakov novega liberalizma ni bilo vmes. — Molk „Tagblattov“ o Marckwortovih govorih izhaja menda od tod, ker jim je vpletal tudi take ideje, ki jih nemški liberalci nikakor nočejo odobravati, na pr. da imajo vsi narodi enake pravice, da je treba prijenjati od sile, — da se domovina ne smé sramotiti itd. — Od tod menda tudi sodba, da je Marckwort mož „jako plitve učenosti.“ — Ker nas, se vé da ni mikalo poslušati teh govorov, zato ne vemo, ali je temu vse tako, ali ne; povedali smo le to, kar smo slišali od raznih pa zanesljivih strani. Zato se nam verjetno zdí, da „liberalci“ molcé celó o tem, kar jim je bilo po všeči, samo da jim ni treba govoriti o tem, kar ni bilo voda na njihov mlin! Take skušnje pa čedalje bolj odpirajo

oči tudi takim Ljubljančanom, ki so dozdej mislili, da je Ljubljana res to, v kar jo po sili delajo „Tagblattovci.“

— V soboto je po večdnevni obravnavi bila končana tožba zarad pretepa na Ježici letošnjega meseca maja; obsojeni so večidel na 2 leti, eden na tri leta, eden na 2 meseca, trije so oproščeni. — Zagovornikoma in dr. Stöckel-nu v „Kneipabendu“ ni bilo prav, da sodnija ni našla „intellectuellnih urheberjev“, ki so tega pretepa krivi, in zlasti tistega človeka s cilindrom ne, ki se je „od gostilnice v gostilnico vozil.“ Še nam je v spominu, kako so se drugi dan po mestu narodnjaki krivili tega pretepa, al ker natančna sodniška preiskava skozi 6 mesecev ni zasledila ničesa, morajo po mislih nekterih Ljubljančanov narodnjaki celó „coperniki“ biti, da so hodili okrog, pa jih vendar nobeden ni videl in ne poznal. Da bi bili z denarji koga skrivé podkupili, to pa tudi ni mogoče, saj na strani narodni ni „kapitala.“ Al pustimo šalo pri kraji! Vsak trezen človek mora grajati, kar se je godilo okoli Ježice, in iz nornišnice je tak všel, kdor misli, da narodnjaki iščejo narodovih pravic po pretepu z nemškimi „turnerji“. — Dr. Stöckel-nov govor v knajpi je zelo podoben tistemu čednemu pismu, ki ga je neki mož dunajske inteligencije unidan po pošti poslal slavnemu Palackemu v Prago pod adreso: „an den hirnverbrannten Agitator“, dr. Rudolfa pa, ki je vendar pravico študiral, vprašamo le to: kdo hujska? — ali tisti, kdor svoje narodne pravice brani, ali oni, kdor je napada?

— (Vabilo na naročbo) nam je došlo iz Cerknice, ki ga priporočamo pevskemu svetu: „Letos pri prvem učiteljskem zboru v Ljubljani so mi izrekli nekteri gospodje željo, naj izdam zopet božičnih napevov itd. Te dni bom vstregel tej želji, ker dam natisniti nekoliko napevov: božičnih in pa za sv. obhajilo. Ker me pa ni volja tiskati mnogo više iztisov, nego jih je treba, prosim, da se oglasijo oni, kteri me hočejo v tem podpirati, da vem po priliki, koliko iztisov bo treba. Kdor mi pošlje 50 kr. naročnine, temu pošljem ta zvezek napevov prosto po pošti. Naznani naj se mi pa natančni napis z zadnjo pošto. Kdor se kmalu naroči, naj mi piše v Cerknico (Station Rakek).“

Fr. Grbic, skladatelj.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Novo postavo, po kateri bi moral vsak ob svojem času vojak biti je potrdila zbornica poslancev z veliko večino, le 29 poslancev se je zoperstavljalo tej postavi, ktera vladi za 10 let naprej v roke daje 800.000 vojakov, in sicer tako, da ogerske dežele jih dadó 329.632, neogerske pa 470.368. Ako bode toliko rok puške nosilo, lahko se tudi razvidi, kolikošni bodo stroški deželam! Drugi pot bomo več govorili o tej postavi, ki daje Avstriji ves nov obraz, ako jo potrdi tudi zbornica gosposka; danes le to povemo, da grofu Barbotu gré hvala, da je po svojem predlogu, ki je bil z 71 glasovi proti 51 sprejet, rešil kmečke sinove, ki podedvajo (poerbajo) kmetijo, — in da je dr. Toman s krepko besedo zavrnil Conti-a, ki je rekel, da okoličani tržaški, kar imajo svoj batalijon, so iz dobrih kmetov postali slabi, oboroženo beraštvo (proletariat), mestu in državi nevarno.

— Delegaciji ste 16. dne t. m. začele zborovanje v Peštu. Državni kancelar je rekel, da je to pečát dvalizmu. — Da bi le teknil Avstriji!